

ЯВЛЕНИЕ V.

Отецъ Софроний, на коленѣ, моли се прѣдъ

ИКОНИ ТИ.

Така тежки ли, Боже, и страшни и голѣми
 Са наш' ти грѣхове, та твойтъ гласъ мълчи
 Прѣдъ толкозъ ужаси? Устата ни са нѣми.
 И сълзи нѣма вѣчъ вѣвъ наши ти очи!
 И виждашь ги и тебъ познати са тегла та
 Които теглимъ ний! . . . И знаешъ, Боже, ти,
 Че ако сила йошть остая ни въ сърдцата та,
 Въ тая вѣра само че гласътъ ште заехти
 На правда та твоя до днесъ се-й тя крѣпила!
 Прѣлива чашата на наши ти горчила.
 Смили се, Господи, надъ свойтъ Израилъ.
 Жестокийтъ ти гнѣвъ не се ли е свършилъ?
 На толкозъ теглила тежко то искупление
 Не стига ли прѣдъ тебъ? Къмъ злата ни съдба
 Глухъ ли, о Господи, ште бъдешъ и сега
 Както са до единъ глухи, безъ съжаление
 Къмъ наши ти тегла силни ти на земята?
 Къмъ тия што падать, — тука съ страдание то-й срамъ,
 Сърдцата камени. Но плачътъ на тегла та
 Възмутителенъ ли-й, о Господи, и тамъ,
 Вѣвъ твои ти небеса, дѣтъ съсъ сълзи поглежда
 Всичко што тукъ страдай и търси тамъ надѣжда:
 Заштита слабыйтъ, сираци ти Башта,
 Невинностьта вѣвъ кръвъ облѣна отмѣстителъ!
 Гърми бойовний викъ; смъртъ или свобода!
 Смъртъ та ли и сега, самичка, — изпълнителъ
 На страшенъ и жестокъ нъ предрѣшенъ ризикъ,
 Тържествуюшта ште чуе тоя викъ?
 Отчаянието съсъ сила та се бори!
 Сълзи, правда, народъ, надѣжди, кръстьтъ твой,
 Всичко истребено, потъпкано въ порой
 Отъ кръвъ! Рѣка та ти не ште ли се отвори,
 Боже, да спрѣ врагътъ; За мъченикътъ-робъ,
 Петъ вѣка што-й теглилъ кръстьтъ ти да избави